

גליון שלום

מיסודו של המלובין ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

דבר ה'

סיפור השבע סאת מו"ך ע"ד רבי מנחם מנדל שניאורסון זיע"א

"אורזים את הסחורה"

זה עתה זכינו להתעלות בימים החשובים הללו של חודש תשרי - ירח האיתנים. ועתה צריך לנצל את כל האורות והכוחות הללו, לטול אותם עמנו לכל השנה כולה.

וכתב רבינו חיים פלאג'י (מועד לכל חי פכ"ה אות מח), כי מנהג חסידים הראשונים לקדש עצמם ב"ב ימים ראשונים שאחר שמחת תורה, כי הם הכנה לכל י"ב חדשי השנה, וחוזרים על לימודם ולומדים מוסרים וחיוזקים למשך השנה כולה, והוא סגולה נפלאה שיהיה ה' עמו מראשית השנה ועד אחרית שנה.

וכן כתב הגאון חיד"א (מורה באמצע סי' ט אות ה"ג), שאחרי הוגו ובחודש חשוון - יתאמץ ביראת שמים ולימוד תורה לשמה, כי הוא תחילת השנה. והוא סימנא טבא לכל השנה, שלא יראה כי התשובה של יום הכיפורים היא רק מהשפה ולחון, אלא אדרבה, פיו ולבו שרים, והוא סימן טוב לכל השנה כולה.

ובספרי חסידות מובא לבאר את הנאמר בפיוט 'אומר בשבחון' אותו חיבר רבינו האר"י החי, שם נאמר: "הארעוא קמיה, דתשרי" על עמיה". כי הכוונה בזה, שיהי רצון שתחול עלינו בחינת חודש 'תשרי' בו התקשרנו אל הקב"ה בעבודת הקודש, ותחול ותשפע עלינו למשך כל השנה.

ואמרו חכמי המוסר, כי שבת בראשית הוא הזמן שצריך "לארוז את הסחורה" של חודש תשרי, כי בראש השנה קונים עול מלכות שמים, וביום הכיפורים קונים תשובה, ובסוכות קונים שמחה, ועתה אורזים את הסחורה - כדי שבמשך השנה היא תגיע למקום הנכון.

טוב אחרית דבר - מראשיתו

והנה, אמרו רבותינו (ירושלמי תהיג פ"ב ה"א) על הפסוק (קהל י, ה) טוב אחרית דבר מראשיתו, כי טוב הוא הדבר באחריתו - בזמן שהוא טוב מראשיתו. והביאו שם מעשה נורא אודות אביוה אביו של אלישע - אחר, אשר בעת שערך לבנו אלישע את סעודת ברית המילה, קרא לכל גדולי ירושלים, והושיבם בבית אחר. ואילו את רבי אליעזר ורבי יהושע הושיבם בבית אחר.

לאחר שאכלו ושתו, החלו כולם שרים ורוקדים. פנה רבי אליעזר לרבי יהושע ואמר: עד שהם עסוקים בשלהם - נעסוק אנו בשלנו. ישבו ועסקו בדברי תורה, מן התורה לנביאים ומן הנביאים לכתובים, וירדה אש מן השמים והקיפה אותם. אמר להם אביוה: רבותי! לשם מה באתם, לשרוף את

להתחיל מבראשית

ביתו עלי? אמרו לו: חס ושלום! אלא יושבים היינו וחוזרים בדברי תורה, מן התורה לנביאים ומן הנביאים לכתובים, והיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני, והיתה האש מלחכת אותנו כלחיכתן מסיני, שכן התורה ניתנה באש כמו שכתוב (דברים ה, יא): וההר בוער באש עד לב השמים.

אמר להם אביוה: רבותי! אם כך היא כוחה של תורה, אני נודר שאם יתקיים לי הבן הזה - לתורה אני מפרישו. ואמרו חז"ל, כי לפי שלא היתה כוננת לשם שמים - לפיכך לא נתקיימה

ויעשה כפי שלימדנו רבינו האר"י ז"ל, להשלים הסדרה בכל יום שיש, ויקרא הפרשה בטעמיה (התרגום בלא טעמים), כי יש בזה סודות נשגבים ועליונים. וכן לאחר הקריאה כולה, יחזור שוב על הפסוק האחרון אחר התרגום, בכדי שיסיים במקרא, כמו שאמרו רבותינו (ראש השנה לב) המשלים במקרא הרי זה משובח, וכן נהג רבינו האר"י זיע"א. והוסיף גאון עיוני החיד"א בספרו עבודת הקודש, שאם אפשר לקרוא הפרשה כשהוא עטור בתפילין ועטוף בטלית - מה טוב ומה נעים.

ואזכרה ימים מקדם, היה זה לאחר שמורינו ראש הישיבה חכם בן ציון אבא שאול זצוק"ל חלה באירוע מוחי ל"א, ולאחר שהתפללנו עליו רבות, ההללתי באופן בהול לנסוע ביום שיש לאשדוד, אצל הצדיק רבי מאיר אבוחצירא זיע"א, ולבקש ממנו שיתפלל ויברך את מרן רה"י. ואכן, מיד יצאתי עם הצדיק רבי חיים טודרוס ע"ה, וכאשר הגענו אליו, ראינו שהרב באמצע קריאת הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, והיה קורא אותה בקול ובנעימה כפי שלא שמעתי מימי. המתנתי לו עד שסיים, ואז אמרתי לו: כבוד הרב! מעולם לא שמעתי קריאה כזו נעימה מילה במילה! ענה הרב זצ"ל ואמר לי: בניוהו, הלוואי וכך היה, היום איני חש בטוב וראשי עלי סחרחר, ולכן לא הצלחתי לקרוא כמו שצריך...

פלא פלאות! אחר שקרא כשעה וחצי בנעימה, זה עדיין לא כמו שצריך! ואם כי, אנו עדיין איננו אחוים בדרגות אלו של אותם צדיקים וקדושי עליון, מכל מקום נלמד מכך להשתדל כפי כוחנו לקרוא כדבעי.

וכבר כתב מרן השו"ע (ס"ט, פ"ג) כי הירא שמים - יקרא גם התרגום וגם פירוש רש"י, כי התרגום מעלתו הוא שניתן מסיני, ופירושו רש"י מועיל להבנת הנקרא.

על כן, יאזור כל אחד הלציו, ויקבל על עצמו להתחיל מכאן ואילך לקרוא הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום עם רש"י הקדוש, וע"כ בין את אשר הוא קורא, ויוכה לברכת השנים כהבטחת חכמינו ז"ל.

בראשית

ב"ש	צפת	ת"א	י-ם	כניסת שבת:
5:44	5:38	5:43	5:25	
6:39	6:35	6:38	6:37	צאת השבת:
			7:14	ר"ת:

"וביום השביעי שבת וינפש..."

ב א ו ת ו
ויצא לתרבות רעה ה"י.

נמצינו למדים, כי ההתחלה היא אבן יסוד לכל ההמשך, וכאשר אנו מתחילים מחדש, עלינו לחשב דרכינו ולתקן את הטעון שיפור. ולכן על כל בר לבב להשתדל מאוד לנצל את ההזדמנות בה אנו מתחילים את סדר פרשיות התורה, ולהוסיף בעסק התורה והמצוות.

קריאת שנים מקרא ואחד תרגום

הנה, מצוי הוא מאוד ששואלים יהודי לבאר פסוק מן התורה בפשוטם של דברים, והלה ממלא פיו מים ואינו יודע

להקדשות התקשרו

02-624-9000

לעילוי נשמת

מרן ראש הישיבה

חכם שלום הכהן זצוק"ל

בן תופחה מלכה

לעילוי נשמת

מרן פאר הדור כמוהר"ר

רבי עובדיה יוסף זצוק"ל

לעילוי נשמת

מורנו המלובין כמוהר"ר

רבי מרדכי שרעבי זיע"א

ראש ומייסד ישיבתו הקדושה

מפרדס התורה
הדורות קיים לשולחן שבת

מעשה נורא עם ר' סעדיה גאון שבירר מי הבן האמיתי

"וַיֵּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם עֲצִים מְעַצְמֵי וּבְשָׂר מִבְּשָׂרִי" (ב, כג)

בספר חסידים (סימן רלב) הובא מעשה פלא בעשירי אחד שהלך למדינת הים ולקח עמו עבדו וממון רב, והשאיר את אשתו מעוברת. לימים מת העשיר והניח כל הממון והלך העבד והחזיק בנכסיו, ואמר העבד שהוא בנו של העשיר, ונתחתן עם גדולי הדור. כשגדל הבן של העשיר, שמע שמת אביו ומה שנעשה בנכסיו, נסע לתבוע נכסיו אביו שהחזיק בהם העבד, אבל היה מתירא לפתוח פיו פן ירהגוהו.

נתאכסן הבן בבית רב סעדיה בן יוסף החכם, וכשהניחו לפני האורח לאכול, לא אכל מרוב דאגה ועגמת נפש, עד שסיפר הבן לרב סעדיה את כל המאורע. נתן לו רב סעדיה עצה לדבר אל המלך, וכן עשה. כששמע המלך את דבריו, שלח המלך אחר רב סעדיה שהוא ידון דין זה.

צוה רב סעדיה להקזו דם מהעבד בספל אחד, ולהקזו דם מהבן בספל אחר, ולקח עצם של העשיר, והניח בספל העבד, ולא נבלע הדם בעצם, אחר כך לקח העצם והניח אותו בספל דם הבן, ונבלע הדם בעצם, כי הם גוף אחד, ולקח רב סעדיה הממון של העשיר המת ונתנו לבן, שנתברר שהוא הבן האמיתי ולו מגיעה ירושת אביו, שהוא עצם מעצמיו ובשר מבשרו של אביו.

דרך ארץ קדמה לתורה

ספר בראשית נקרא ספר הישר (רש"י שמואל ב' א, יז) וזהו ספרם של אבות העולם שחיו את חייהם על פי היושר והאמת של תורתנו, תורת האמת, והם סללו לנו את הדרך שכל כוחה הוא להדבק בדרך העולה בית אל בבחינת "מעשה אבות סימן לבנים" (מדרש תנחומא פ' לך את ט'), וכבר אמרו חז"ל (תנא דבי אליהו רבה פרק כה) שכל אחד צריך לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי. כמו כן ספר בראשית הוא ספר גדוש ומלא באמונה, חכמה, מוסר ודרך ארץ בבחינת "דרך ארץ קדמה לתורה" (תנא דבי אליהו פרק א). וכידוע החינוך הגדול ביותר הוא הדוגמא האישית, וא"כ נתבונן אנו כיצד התנהגו הם, ומהם נלמד ארחות חיים.

האם יש דג ששובת בשבת?

במדרש (מדרש רבה בראשית פרשה י"א את ה') אמרו, נהר סמבטיון שובת בשבת ובכל ימות החול מעין נובע ומוציא מים בתקפו ואבנים גדולות, ובשבת נח המעיין ואין אבנים הולכות מן הנהר. ועוד יש הר שמוציאים מעפרו כסף ובשבת לא יוציאו מעפרו כסף, ויש דג ששובת בשביעי על שפת הים עד

מוציא שבת ושם הדג שבת לפי ששובת בשבת (ילקוט ראובני, בראשית).

הנחש ממית מבין שיניו

"וַהֲנַחֵשׁ הָיָה עָרוֹם מִכָּל חַיֵּי הַשָּׂדֶה" (ג, א)

מובא בשם הגר"א ז"ל על מה שאמרו רז"ל (ברכות לז.) אין הערוד (הנחש) ממית, אלא החטא ממית, ואמרו רז"ל (בי"ק כג.) ארס נחש בין שיניו, ע"כ. ופירש הגר"א ז"ל בין שיניו, כלומר, בין השי"ן ובין הנו"ן. ר"ל תיבת נחש, בין השי"ן והנו"ן יש ח', ובתיבת שטן בין השי"ן והנו"ן יש ט"ת. ובצירוף אמצע אותיות נחש ושטן, הם חט. וזהו אמרם, ארס של נחש הוא בין שיניו כלומר בין אות ש' והנ' של נחש ושטן, הם אותיות ח' ט', ללמד שהחטא גורם המיתה רח"ל.

זכות העוף ששמו חול, שלא רצה לאכול מהעץ

"וַיִּתְּרָא הָאֱשֵׁרָה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְכִי תֵאֲוֶה-הוּא לְעֵינַיִם וְנִחְמַד הָעֵץ לְהִשְׁפִּיל וְתִקַּח מִפְּרִי וְתֵאֲכַל וְתִתֶּן גַּם-לְאִישָׁה עִמָּה וַיֵּאכַל" (ג, א)

כשחטא אדם ואכל מן האילן, ירד הקדוש ברוך הוא עם שבעים דיינים ודן מיתה בעולם, והראיה לכך שמברית העולם עד הפסוק שמגורש האדם מגן עדן תמצא שבעים שמות בתורה.

ודע לך שיש עוף אחד ששמו חול (פנהדרן קח: ופרש"י ששמו אורשינא), שלא רצה לאכול מן העץ והוא חי אלף שנים ובסוף גופו כלה וכנפיו מתמרטם, ומשתיירת בו הנוצה וחוזר ומגדל אבריו והוא שנאמר "כחול ארבה ימים", כי זוהי האכילה מעץ הדעת לכל בהמה חיה ועוף (בראשית רבה פרשה י"ט את ה').

המיקל מעל האשה את קללתה שמכבדה ואינו מושל עליה - אף הקב"ה יקל מעלינו את קללתו ולא יצטרך להצטער בקללת הפרנסה

"בְּזִיעַת אֶפְיָה תֵאֲכַל לֶחֶם" (ט, יז)

מובא בגמרא (בי"ב נט.) אמר רבא לבני מחזא 'אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו', והיינו, שסגולה לעשירות היא לכבד את אשתו. וצריך ביאור מה ענין זה לזה.

ושמעתי לפרש באופן נחמד, הדנה בעת שחטאו אדם הראשון וחווה בעץ הדעת נתקללו שניהם, זה בקללת "בזיעת אפך תאכל לחם" (בראשית ג, יט), והיא בקללת (שם, טז) "והוא ימשול בך". ונמצא שניתן רשות לבעל למשול ולרדות באשתו ולהכריח אותה לכבדו ולשמשו כרצונו.

אמור מעתה - אם עומד האדם על שלו ושומר שתקיים הקללה באשה, אף קללתו - בזיעת אפך תאכל תתקיים בשלימותה, ויצטרך להזיע הרבה בכדי להרוויח את מטה לחמו, אבל המתנהג בחסד וברחמים ומיקל מעליה את קללתה שמכבדה ואינו מושל עליה, אף הקב"ה יקל מעליו את קללתו ולא יצטרך להצטער כ"כ בקללת הפרנסה, ויהיה מנת חלקו שפע של עשירות בהרחבה ובניקל.

מדאת קודש
מהנשה בשיבתו הקדושה

מו"ר ראש הישיבה שליט"א בנענועי הלולב

הקהל העצום בסוכת הישיבה

הילדים בהיכל בית המדרש בקומה ב'

מו"ר שליט"א בחבטת ערבה

סוכת הישיבה במבט מלמעלה

תורת יוסף

הלכות והלכות פשוטה מתורתו של מלך
הבי"ע יוסף ונפיקל

אמירת ויכולו בליל שבת

ג. ומכל מקום אפילו יחיד שמתפלל או מי שסיים תפילתו אחר שאמרו הציבור ויכולו, יאמרנו ביחיד ואין צריך להדר לאומרו בפני שניים.

ד. לא ימהר בתפילתו כדי להספיק לומר ויכולו עם הציבור.

ה. אם בעודו ב"אלהי נצור" הציבור מתחילים יאמר ויכולו לא יפסיק שם לומר ויכולו עם הציבור.

ו. כתבו הראשונים שנהגו לומר ג' פעמים ויכולו בליל שבת משום שכתוב ג' פעמים "אשר" בפרשת ויכולו וג' פעמים "אשר" בתחילת פרשת פרה אדומה, מלמד שכל האומר ג' פעמים ויכולו מתכפרים לו כל עוונותיו וכאלו קיים כל התורה כולה [והרמזו בתיבת "אשר" כי האותיות שאחרי תיבת אשר הם "שבת"] (ע"פ הוון עובדיה שבת א, עמודים שמב-שמג).

א. מלבד "ויכולו" שעל פי הגמרא אומרים בתוך תפילת העמידה בליל שבת פסק השולחן ערוך (רסח, י) שחוזרים לומר אחר התפילה בקול רם ומעומד "ויכולו" משום יום טוב שחל להיות בשבת שאין אומרים ויכולו בתפילת העמידה, וגם להוציא ידי חובה למי שאינו בקי להתפלל.

ב. לכתחילה טוב לומר ויכולו יחד עם הציבור משום שכתב הריטב"א (שו"ת) שיש לומר ויכולו מעומד לפי שבזה מעידים להקב"ה על מעשה בראשית, ודין העדים בעמידה שנאמר ועמדו שני האנשים, הילכך יחיד המתפלל אינו צריך לומר ויכולו שאין עדות ליחיד. עכ"ל.

"ויכולו השמים והארץ וכל צבאם" (א, ב)

אמר רבא ואיתימא רבי יהושע בן לוי אפילו יחיד המתפלל בערב שבת צריך לומר ויכולו, דאמר רב המנונא כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, שנאמר ויכולו, אל תקרי ויכולו אלא ויכלו (שבת דף קט ע"ג).

אמר רב חסדא אמר מר עוקבא כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו, שני מלאכי השרת המלווין לו לאדם מניחין ידיהם על ראשו ואומרים לו וסר עוונך וחטאתך. תכופר (שם).

פרי העץ או האדמה עם פ' דגושה?

הראשון מדין מפסיק ואתי מרחיק, והשני מדין דחיק שהוא במקף, וכמו שאכתוב לקמן בדין בג"ד כפ"ת דסמ"ך ליהו"א. ע"כ (שו"ת יבי"א ח"ט או"ח כב, ע"ש).

תשובה: נראה שצריך לומר "פרי" פ' דגושה אף שיש אות ה' מאותיות אהו"י לפניו, וכן שם (א, ב) ועץ עושה "פרי" אשר זרעו בו למינהו, או פ' דגושה. וכתב במנחת שי שם שהטעם שהם בדגש

"עץ פרי עושה פרי למינו" (א, יא)

שאלה: האם צריך לומר בורא פרי העץ או פרי האדמה או פרי הגפן עם פ' דגושה כדין בג"ד כפ"ת בראש תיבה או פ' רפויה מפני שלפניה או א' מאותיות אהו"י?

עם סגולה

סגולות מעולות מנקוות מוסכמים

א. בשבת בראשית טוב לאכול דייסה מחיטים מבשולות, ויכוין לתקן הטא אדם הראשון וחוה שקלקלו בחטה, ויכוין "חטה" גימטריא כבכנגד עשרים ושתים אותיות התורה, והוא בגימטריא טובה. גם יכוין חטי"ם גימטריא בינ"ה (בן איש חי בספר כתר מלכות אות קמד).

ב. בסעודה ראשונה בליל שבת קודש יאכל תפוחים. וראוי שיכוין כפי שכתב הבן איש חי בספרו כתב מלכות (קמג), שעל ידי הברכה שמברך על התפוח יתקיים בנו סוד הכתוב (תהלים קמה, ט) "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" אשר ברמזו שמות המסוגלים לפרנסה (פא"ת ח"ד).

ג. וידוע מבעל חידושי הרי"ם שקיבל מהמגיד מוקניץ ז"ל שלאכול התפוחים בליל שבת קודש היא סגולה לפרנסה בשפע (והייתם לי סגולה בשם שפתי צדיק פרשת אמור).

לקבל מושג

באר מושגים בנות הח"ן

מהי תורת הקבלה?

זכים ודקים שקדמו לבריאת עוה"ז, וכמ"ש רבינו מהר"ח ז"ל בספרו שערי קדושה (ח"ג שער ב) וזה לשונו: והרי נתבאר כי האדם כלול מכל העולמות, וזה שכתוב "כי זה כל האדם" וזהו סוד "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" וזה שאמר "נעשה" בלשון רבים כי כל העולמות נשתתפו בעשייתו, ואז הוא כולל צלם אדם בכל העולמות, עכ"ל.

ועוד עלינו לידע שכל אותם עולמות (לבד מעשר ספירות דאצילות) תלויים ונשפעים מכח מעשה האדם הן לטוב והן למוטב ח"ו, וכמ"ש רבינו מהר"ח ז"ל (שם) וזה לשונו: והנה לסיבות הנזכרות הוצרך לברוא אדם אחד אשר יהיה כולל כל הנבראין והנאצלין וקושר כל העולמות כנוצר לעיל עד תהומא דארעא, כי הוא היותר קרוב לקבלת השפע מעשר ספירות ואז בתיקון מעשיו ימשיך השפע מן העשר ספירות אליו, וממנו אל המלאכים, ומתן אל הקליפות, כדי שיתקון מהם מה שאפשר להתברר כמו שיתברר בענין היצר הרע, ומתן אל העולמות עצמן שהן הכלים והגופנים של כל עולם ועולם, ואם חס ושלום יחטא מקלקל כל העולמות, עכ"ל.

ומעתה תבין כי לימוד כל בנין אותם עולמות רוחניים וכיצד נאצלו נבראו נוצרו ונעשו בכללות ובפרטות ובפרטי פרטות, וסדר ירידת השפע מעולם לעולם, וכיצד והיכן פועל כל מעשה מצוה ולימוד תורה וכו' שעושה אדם, כל זה הוא הנקרא לימוד חכמת הקבלה.

כדי להבין מה היא תורת הקבלה עלינו להקדים ולידע כי כל הבריאה כולה הנראית לנו ימים ונהרות, ארצות ויבשות, כוכבים ומזלות, יצורים ובריות, אינה אלא "העולם הזה" הקטן והשפל שבכל העולמות, שבאמיתות אינו אלא מועתק ונגזר מעולמות שעליו, וכל הנמצא בעולם התחתון כמו כן ישנו בעולם העליון באופן רוחני ומשובח, כי העולמות הם דמות וחיות זה מזה כדאיתא בזהר (יתרו דף פ"ב ע"ב) תאנא כנונא דלעילא אית לתתא מנייהו וכן בכולהו עלמין כולהו אחידן דא בדא ודא בדא. ע"כ. וכבר כתב רבנו הרמב"ן בפירושו על התורה (בראשית ג, כב) וזה לשונו: ודע והאמן כי גן עדן בארץ, וכן עץ החיים, ועץ הדעת, ומשם יצא הנהר ויפרד לארבעה ראשים הנראים לנו, כי פרט בארצנו ובגבולינו, ופישון הוא נילוס מצרים, כדברי הראשונים אבל כאשר הם בארץ כן יש בשמים דברים יקראו כן, והם לאלה יסוד וכו', כל אלה דברים כפולים הגלוי והחתום בהם אמת, עכ"ל.

ואם כך הוא בכל הנמצא בעולם על אחת כמה וכמה באדם שהוא בחיר הבריאה שהוא נבנה בדמיון עולמות רוחניים

שונה הלכות

הלכות למעשה ע"פ ספר סדר היום
למורה שו"ת א

הלכות השכמת הבוקר

א. יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בורא
שיהא הוא מעורר השחר. ובקומו יאמר מודה אני
לפניך מלך חי וקיים וכו', ואין צריך לזה נטילה
ידיים כי לא מזכיר לא ה' ולא כינוי.

ב. יש להפסיק מעט בין תיבת "בחמלה" לתיבת
"רבה", לפי שאמירת "מודה אני" היא הודאה
לה' על שהחזיר לו נשמתו ברוב חמלתו, ו"רבה
אמונתך" הוא שבח להקב"ה שמקיים אמונתו
להחזיר הנשמות המופקדים אצלו.

ג. כשהאדם קם ממטתו, יחשוב בגדלות הבורא
יתברך, ויקבל עליו עול תורה ומצוות ולעבוד
את ה' באמת ובלב שלם. ויזהר שדיכורו הראשון
בקומו בבוקר יהא לכבוד קונו, כי כל היום תלוי
בראשיתו.

ד. הגם שצריך לקום בזריזות, לא יעמוד בפתע
פתאום. אלא ישהה וישב מעט על מטתו, כי סכנה
לגוף לקום פתאום.

ה. בקומו ממטתו יתכן יטול ידיו להעביר רוח
רעה ולהתקדש ככהן שמקדש ידיו קודם עבודתו.
ולנקות ולהטהר לתפילת בוראו.

ו. ישתדל להזדרז וליתול ידיו קודם שילבש בגדיו,
וגם ישתדל שלא לילך ארבע אמות בלא נטילה זו
של שחרית.

ז. יכין אצל מטתו כלי מלא מים, וכלי ריקן תחתיו
כדי ליטול ידיו לתוכו. וטוב שהכלי התחתון יהא
כלי זול ומאוס, אלא שצריך להזהר שלא ישפכו
המים לארץ, ובימינו ב"ה יש כלי עם מכסה טוב
שהמים לא נשפכים ממנו.

ח. סדר נט"י דשחרית, בתחילה יטול כלי המים
בידו הימנית ותמסרנו לידו השמאלית, ואח"כ
שופך מים מהכלי שבידו השמאלית על ידו
הימנית, ואחרי זה יאחז הכלי בידו הימנית וישפוך
על ידו השמאלית, הרי פעם אחת. וחוזר כסדר
הזה פעם שנית ופעם שלישית, באופן שתרחוץ
על כל יד ויד ג' פעמים. ולא תרחצם לכל יד בפני
עצמה ג' פעמים בזה אחר זה, כי לא תיעקר רוח
רעה אלא דוקא ברחיצה של סירווגין. וצריך ליטול
כל האצבעות והכף עד פרק הזרוע. וטוב לעשות
נטילה פעם רביעית להעביר מעל ידיו המים
שנשטמו.

ט. יש מדקדקים שלא תקבל יד הימנית את הכלי
מיד השמאלית בשום פעם, אלא יד השמאלית
אחר שתשפוך על הימנית תניח את הכלי
בארץ. ואז הימנית תקחהו מן הארץ ותשפוך על
השמאלית, אבל הימנית בכל פעם היא תתן את
הכלי לשמאלית כדי שתשפוך בו עליה, להראות

הכנעה לשמאלית כנגד הימנית שהוא כאדון
הגוזר על עבדו לשמשו.

י. אחר הנטילה ג"פ בסירווגין כאמור, תעשה
שפשוף לשפשוף הידיים זו בזו, וצריך להזהר
לעשות שפשוף ג' פעמים ויש סוד בדבר. ובעת
השפשוף יזהר שיהיו האצבעות זקופות לצד
מעלה ולא יהיו כפופים.

יא. אחר הנטילה והשפשוף תכף ומיד תזקוף
ידיך ואצבעותיך למעלה עד כנגד הפנים ויד ימין
גבוהה מעט מיד שמאל, ותברך ענט"י תכף ומיד
כאשר תרים ותזקוף ידיך, כדי שלא תהיה הגבהת
ידיך לבטלה. ותהיינה ידיך גבוהות וזקופות עד
שתסיים הברכה. ותזהר כשתגביה שתי ידיך
כנגד הראש שתכניס קשרי הזרועות, שהם אצילי
הזרועות הנקראים בלע"ז קובד"ו לפנים מן הגוף,
בסוד כל אחוריהם ביתה. גם צריך לפשוט שתי
כפות הידיים בעת הברכה כמי שרוצה לקבל בהם
איזה דבר, והוא לרמוז קבלת הטהרה בהם.

יב. מכיון שבדרך כלל כשהאדם קם ממטתו נצרך
לנקביו, ואינו יכול להעמיד עצמו כשעור שעה
וחומש, לכן הסדר הטוב ביותר, שכאשר יקום
ממטתו יטול ידיו מיד בכלי כדת וכדין בלא ברכה
ולא יגב ידיו. ואחר כך ילך לנקביו, ויטול ידיו
שנית, ואז יברך על נטילת ידיים.

יג. קם באמצע הלילה ועשה צרכיו, ובדעתו
להמשיך לישון, יטול ידיו בלא ברכת נטילת ידיים,
ובבוקר יטול שנית עם ברכה.

יד. נטילת ידיים של בוקר צריכה להיות דוקא
בכלי. ואין נוטלין ע"ג קרקע אלא לתוך כלי, ואסור
לשפוך מי הנטילה במקום שעוברין בני אדם, כי
רוח רעה שורה עליהן.

טו. צריך לזהר ליטול ידי בניו ובנותיו הקטנים
בכל בוקר, והיא סגולה שיגדלו בקדושה ובטהרה.
טז. לא יגע בידיו קודם נטילה, לא לפה, לא לחוטם,
לא לאזניים, ולא לעיניים אפילו שהם סגורות ונוגע
מבחוץ. ואם בל חכוך, יחכך ע"י בגד.

יז. מי שנטל ידיו שחרית, ואח"כ נגע במי שלא נטל
ידיו, צריך לחזור וליטול ידיו.

יח. הנוגע באוכלין ומשקין קודם נט"י דשחרית, או
קודם נט"י של בית הכסא, הרי זה מטמא אותם
האוכלים ומשקים.

יט. לאחר שנטל ידיו, ירחץ פניו ועיניו, וירחץ גם
פיו מפני הרירין שבתוך הפה, ויקיים בזה הכוון
לקראת אלהיך ישראל.

כ. כשלובש מלבושיו ילבש כיפה על ראשו
תחילה. ובכל פעם שלובש צריך להזהר לקחת
שני צדי הלבוש ביד ימינו בצד ימינו, ואחר כך
ישאיר צד הימני ביד ימינו, ואחר כך יתן צד שמאל
של המלבוש ביד שמאלו דרך האחור [ורק יחזיק
בו ולא ילבשנו], ואחר כך ילבש צד ימיני של
המלבוש ביד ימינו, ואחר כך ילבש צד שמאלי
של המלבוש ביד שמאלו, ותמיד יכוין לכלול הכל
בימין ואחר כך הימין נותנו אל השמאל.

על הצדיקים

מותרות ומעשרים של צדיקים
כפי שסיפור במד' מ"ד ט"ל ט"א

רבינו עובדיה יוסף זיע"א - ג' חשוון

גיעת התורה

זכינו לראות לשמוע ולקבל תורה ממרן רבנו עובדיה
יוסף ע"ה, ראינו את גדלותו בתורה אשר אין לה שיעור
בקיאות וחריפות, בכתב ובעל פה, בהלכה ובדרש.

אין זה מתנה בכדי אלא פרי עמלו, על ידי שהתייגע
בתורה זכה לקנותה ולקבלה במתנה, כבר נודע גודל
שקידתו וזהירותו שלא לבטל אפילו רגע מן התורה,
ובהאבתו הגדולה נקשר בה בכל נימי נפשו.

חזור חזור ואל תצטרך לפלדור

סיפר חכם נעים אליהו זצוק"ל שפעם אחת ביום
הששי בבקר הלך לשוק לערוך קניית לכבוד שבת
קדש, ובדרכו עבר דרך בית הכנסת "ישכרוב בבניוף"
וראה דרך החלון את רבנו יושב והוגה בתורה כהרגלו,
חכם נעים היטה אזנו לשמוע מה בדיוק לומד רבנו,
ושמע כך: מרן בשו"ע סימן כך וכך, כותב כך וכך,
המשיך חכם נעים לעבר השוק וערך שם את כל
הקניות הנדרשות, וכשסיים עשה את דרכו חזרה
לביתו שוב דרך בהכ"ג הנזכר. וכשעבר שם אמר:
נראה אם עדיין חכם עובדיה נמצא, ומה לומד, התקרב
חכם נעים אל החלון והנה חכם עובדיה באותו המקום
יושב ולומד ואומר: מרן בשו"ע סימן כך וכך כותב כך
וכך, את אותם המילים ששמע בהליכתו לשוק שמע גם
בחזרתו, וסיפר שבאותו עש"ק עבר עוד כמה פעמים
ועדיין שמע את אותם המילים...

ליכות את הרבים

אחד הדברים שמו"ר ע"ה השקיע בהם את כל כוחו
היה זיכו הרבים, כידוע כדת רגליו במקום למקום
למסור שיעורי תורה ולקרב את ישראל לאביהם
שבשמים, רבים מאיתנו ראו את הרב מוסר שיעור
למאות ולא לפנים, אבל צריך לדעת שמו"ר התחיל
משיעור לאנשים בודדים בבית הכנסת שאול
צדקה, והייתה לו מטרה לשם שמים להחזיר בהם
אהבת תורה ושייחלו את בניהם ללמוד בישיבות,
היה הולך ברגל חצי שעה כדי למסור שיעור באוהבי
ציון לפעמים מספר מצומצם של אנשים אבל ידע
שזה יניב פירות, וזה מוסר בשבילנו כל אחד במקומו
יכול לזכות את הרבים וגם את בתחילה זה לזכות
אחד או שניים בסופו של דבר זה מכפיל את עצמו
בכפל כפליים.

זכות מו"ר ע"ה תגן עלינו ויעמוד מליץ טוב בעדנו
ובעד כל ישראל אכי"ר.